

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 28542/05
που κατατέθηκε από τον **ÔËÛËÛË**
κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας στις 15 Νοεμβρίου 2007 σε τμήμα με την ακόλουθη σύνθεση:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρος*,

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία Ν. ΒΑΛΙĆ,

Κύριο Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Κυρία Ε. ΣΤΕΙΝΕΡ,

Κύριο Κ. ΗΑΛΙΥΕΒ,

Κύριο Γ. ΜΑΛΙΝΒΕΡΝΙ, *δικαστές*,

και τον κύριο S. ΝΙΕΛΣΕΝ, *γραμματέα τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε
στις 23 Ιουλίου 2005,

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου να επικαλεστεί το άρθρο
29 § 3 της Σύμβασης και να εξετάσει συγχρόνως το παραδεκτό και την ουσία της
υπόθεσης,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη
κυβέρνηση και εκείνες που κατατέθηκαν σε απάντηση από τον προσφεύγοντα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την πιο κάτω απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κύριος **ΟΪΔΙΑΣ**, είναι έλληνας υπήκοος, τουρκικής καταγωγής, ο οποίος έλαβε την ιδιότητα του πρόσφυγα και κατοικεί στην Αθήνα. Είναι ο πρόεδρος του συλλόγου προσφύγων στην Ελλάδα. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, μία μη κυβερνητική οργάνωση που εδρεύει στα Γλυκά Νερά. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και κυρία Μ. Παπίδα, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εξετέθησαν από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής.

Στις 26 Ιανουαρίου 2002, ο Οικονομικός Ταχυδρόμος, ένα ελληνικό εβδομαδιαίο περιοδικό, δημοσίευσε την ακόλουθη επιστολή μίας αναγνώστριάς του:

«Κύριε διευθυντή [της εφημερίδας], διάβασα τις παρατηρήσεις σας στο τεύχος της 29 Δεκεμβρίου 2001 για το θέμα υποδοχής των προσφύγων (...). Αλήθεια, δεν κατάλαβα, να μην ξεχνάμε τι; Τους έλληνες μετανάστες της δεκαετίας του '60, που έφευγαν με νόμιμες διαδικασίες και που στη χώρα υποδοχής τους κατέγραφαν μέχρι και τα σφραγισμένα δόντια τους; Τι σχέση μπορεί να έχουν οι έλληνες μετανάστες με τα αποβράσματα που «διοχετεύονται» παράνομα στη χώρα μας; Ποιος τους ζήτησε να έλθουν εδώ; Τους δικούς μας μετανάστες εκείνης της εποχής, τους ζητούσαν γιατί τους είχαν ανάγκη. Οι μετανάστες μας δεν πήγαν ούτε με το έτσι θέλω ούτε για να σκοτώσουν, κλέψουν, βιάσουν, βρωμίσουν τη χώρα που τους υποδέχθηκε. Πήγαν και πρόκοψαν, και έγιναν υπόδειγμα [συμπεριφοράς]. Αλήθεια, για σκεφθείτε να ήσαστε εσείς στη θέση της Ελληνίδας που, παραμονή της Πρωτοχρονιάς, στο Σύνταγμα, παραλίγο να πέσει θύμα βιασμού από κάποια τέρατα λαθρομετανάστες. Πόσο ντροπή θα νιώθατε όταν όλη η Ελλάδα θα έβλεπε το απεγνωσμένο βλέμμα σας να ζητάει έλεος και βοήθεια από τα βρωμερά τους χέρια. Αυτά για να εξηγούμεθα δηλαδή!»

Την 1^η Αυγούστου 2002, ο προσφεύγων κατέθεσε μήνυση εναντίον της συγγραφέως της επιστολής, του εκδότη, του διευθυντή και του αρχισυντάκτη της εφημερίδας. Παραπονείται στο όνομά του και με την ιδιότητα του προέδρου του συλλόγου προσφύγων ότι η επίδικη επιστολή αφορούσε όλους τους μετανάστες στην Ελλάδα χωρίς διάκριση, προσβάλλοντας έτσι την τιμή και τη φήμη τους και παρακινώντας τους άλλους πολίτες να τους κρατούν μακριά από την οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας λόγω της καταγωγής τους. Ζήτησε λοιπόν «την τιμωρία [των κατηγορουμένων] σύμφωνα με το νόμο». Επιπλέον, δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής και αξίωσε 30 ευρώ για την επανόρθωση της ηθικής βλάβης του, «με επιφύλαξη παντός δικαιώματος».

Στις 21 Νοεμβρίου 2003, οι κατηγορούμενοι παραπέμφθηκαν ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Η συζήτηση, η οποία είχε αρχικά οριστεί για τις 30 Απριλίου 2004, έλαβε χώρα στις 24 Σεπτεμβρίου 2004. Σε κανένα τμήμα των πρακτικών της συζήτησης δε σημειώνεται η παρουσία του προσφεύγοντος ή του δικηγόρου του. Στο τέλος της συζήτησης, το δικαστήριο έκανε δεκτή την ένσταση καθ'ύλην αναρμοδιότητας που προέβαλαν οι κατηγορούμενοι, κρίνοντας ότι, καθώς αφορούσε μια παράβαση που διαπράχθηκε μέσω του τύπου, η υπόθεση έπρεπε να εκδικασθεί από το Τριμελές Πλημμελειοδικείο (απόφαση αριθ. 105684/04).

Στις 13 Νοεμβρίου 2005, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών υπενθύμισε ότι η προθεσμία παραγραφής για παραβάσεις που διαπράχθηκαν μέσω του τύπου είναι δεκαοκτώ μήνες, αντί πέντε ετών που συνήθως προβλέπεται για τα συνήθη πλημμελήματα. Διαπίστωσε λοιπόν ότι το εν λόγω πλημμέλημα είχε παραγραφεί από τις 26 Ιουλίου 2003 και έθεσε οριστικά τέλος στις ποινικές διώξεις κατά των προσώπων εναντίον των οποίων στρεφόταν ο προσφεύγων στη μήνυσή του (βούλευμα αριθ. 53/2005). Το βούλευμα αυτό κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα ως πολιτικώς ενάγοντος στις 24 Ιανουαρίου 2005.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Ποινικού Κώδικα έχουν ως εξής:

Άρθρο 111

«1. Το αξιόποιο εξαιρείται με την παραγραφή (...).

(...)

3. Τα πλημμελήματα παραγράφονται μετά πέντε έτη (...)

Άρθρο 112

«Η προθεσμία της παραγραφής αρχίζει από την ημέρα που τελέστηκε η αξιόποινη πράξη.»

Άρθρο 113

«(...) 2. Η προθεσμία της παραγραφής αναστέλλεται για όσο χρονικό διάστημα διαρκεί η κύρια διαδικασία και έως ότου γίνει αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση.

3. Η (...) αναστολή δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο από τρία χρόνια για τα πλημμελήματα (...)

Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 321 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, οι τελεσίδικες αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων έχουν ισχύ δεδικασμένου. Στη βάση της διάταξης αυτής, η νομολογία δέχεται ότι οι τελεσίδικες αποφάσεις των ποινικών δικαστηρίων δεν έχουν ισχύ δεδικασμένου έναντι των πολιτικών δικαστηρίων (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Εφετείο Αθηνών*, απόφαση αριθ. 67/1970, ΝοΒ αριθ. 18, σελ. 453).

Στην ελληνική έννομη τάξη, η ποινική διαδικασία δεν αναστέλλει την πολιτική διαδικασία. Έτσι, αν η ποινική διαδικασία κινηθεί πριν ή κατά τη διάρκεια της δίκης ενώπιον του πολιτικού δικαστηρίου, το τελευταίο δεν υποχρεούται να αναστείλει την απόφασή του μέχρι να αποφανθεί τελεσίδικα ο ποινικός δικαστής επί της ποινικής διαδικασίας. Επιπλέον, ο πολιτικός δικαστής δεν δεσμεύεται καταρχήν από ό,τι κρίθηκε τελεσίδικα από την ποινική διαδικασία.

Η νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων αναγνωρίζει τον ποινικό και πολιτικό ταυτόχρονα χαρακτήρα της παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε, μεταξύ άλλων *Ολομέλεια Αρείου Πάγου-Ποινικό Τμήμα*, απόφαση αριθ. 1/1997, ΝοΒ, 1997).

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι λόγω της υπερβολικής διάρκειας που είχε η διαδικασία, η υπόθεση παραγράφηκε, στερώντας του το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 8, τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με τα άρθρα 13 και 14 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι το Κράτος δεν τήρησε την υποχρέωσή του να προστατεύσει την τιμή και να τιμωρήσει τους δικαστές που ευθύνονταν για την παραγραφή της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

1. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι λόγω των αναιτιολόγητων καθυστερήσεων στη διεξαγωγή της διαδικασίας, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών έθεσε τέλος, λόγω παραγραφής, στις ποινικές διώξεις που είχαν ασκηθεί κατά των προσώπων εναντίον των οποίων στρεφόταν στη μήνυσή του, στερώντας του έτσι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως (...).»

Η Κυβέρνηση επικαλείται καταρχήν το μη εφαρμοστέο του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης στην προκειμένη υπόθεση. Υποστηρίζει ειδικότερα ότι η επίδικη διαδικασία δεν ήταν καθοριστική για ένα δικαίωμα αστικής φύσεως του προσφεύγοντος, διότι αυτός επιθυμούσε στην πραγματικότητα να στηρίξει την κατηγορία και όχι να λάβει ικανοποίηση των αξιώσεών του για αποζημίωση, για τις οποίες μπορούσε να απευθυνθεί στα πολιτικά δικαστήρια. Τούτο αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ζήτησε στη μήνυσή του «την τιμωρία [των κατηγορουμένων] σύμφωνα με το νόμο» και ότι δήλωσε παράσταση πολιτικής αγωγής για το μικρό ποσό των τριάντα ευρώ, διευκρινίζοντας ότι επιφυλασσόταν παντός δικαιώματός του. Επιπλέον, δεν εμφανίσθηκε ενώπιον του πλημμελειοδικείου κατά τη συζήτηση της 24 Σεπτεμβρίου 2004 για να διεκδικήσει την προστασία των δικαιωμάτων του αστικής φύσεως. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι ο προσφεύγων μπορούσε να έχει απευθυνθεί στα πολιτικά δικαστήρια για να ζητήσει την επανόρθωση της ηθικής βλάβης του και ότι η παράλειψή του να επιχειρήσει μία τέτοια ενέργεια ισοδυναμεί με μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων και επιβεβαιώνει τις πραγματικές προθέσεις του, ήτοι ότι επιθυμούσε μόνο να επιτύχει την ποινική καταδίκη των κατηγορουμένων.

Επικουρικώς, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος στερούνται βάσης.

Ο προσφεύγων αντικρούει τις θέσεις αυτές. Αμφισβητεί τον ισχυρισμό βάσει του οποίου οι σκοποί του ήταν αμιγώς κατασταλτικοί και υποστηρίζει ότι δεν ήταν υποχρεωμένος να προσφύγει στα πολιτικά δικαστήρια. Αμφισβητεί επίσης την ακρίβεια του ισχυρισμού βάσει του οποίου δεν ήταν παρών κατά τη συζήτηση ενώπιον του πλημμελειοδικείου και υποστηρίζει ότι το δικαστήριο δε σημείωσε την παρουσία του διότι περιορίστηκε στο να κηρύξει εαυτόν αναρμόδιο για να εξετάσει την υπόθεση.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι είχε πρόσφατα την ευκαιρία να επανελέγξει τη νομολογία του σχετικά με το ζήτημα των μηνύσεων με παράσταση πολιτικής αγωγής. Επιληφθέν υποθέσεως κατά της Γαλλίας, το Δικαστήριο αποφάσισε να «τερματίσει την αβεβαιότητα η οποία περιβάλλει το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης επί των μηνύσεων με παράσταση πολιτικής αγωγής, εφόσον παρόμοιο σύστημα υφίσταται σε ορισμένο αριθμό άλλων Υψηλών Συμβαλλομένων Μερών στη Σύμβαση» (*Perez κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 47287/99, § 56, CEDH 2004-I). Υιοθέτησε λοιπόν μία νέα προσέγγιση, για να καταλήξει έτσι, «σύμφωνα με το αντικείμενο και τον σκοπό της Σύμβασης, σε μία περιοριστική ερμηνεία των ενστάσεων όσον αφορά τις εγγυήσεις τις οποίες προσφέρει το άρθρο 6 § 1» (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Perez κατά Γαλλίας*, § 73). Έκρινε έτσι ότι μία μήνυση με δήλωση παράστασης πολιτικής αγωγής εισέρχεται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, εκτός αν πρόκειται για πολιτική αγωγή με καθαρά κατασταλτικούς σκοπούς ή για παραίτηση, διατυπούμενη κατά τρόπο σαφή, από το δικαίωμα άσκησης της αγωγής, από την φύση της πολιτικής, που προσφέρεται από το εθνικό δίκαιο, «έστω και ενόψει της εξασφάλισης μίας συμβολικής αποζημίωσης ή της προστασίας ενός δικαιώματος αστικής φύσεως, όπως για παράδειγμα το δικαίωμα απόλαυσης μιας καλής φήμης (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Perez κατά Γαλλίας*, §§ 70-71).

Το Δικαστήριο πρέπει ως εκ τούτου να εξετάσει, υπό το φως της νομολογίας αυτής, αν το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης έχει εφαρμογή στις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης. Καταρχήν, σημειώνει ότι, στο ελληνικό νομικό σύστημα, ο ενδιαφερόμενος που καταθέτει μήνυση με παράσταση πολιτικής αγωγής ανοίγει καταρχήν μία δικαστική διαδικασία προκειμένου να επιτύχει από τα ποινικά δικαστήρια μία δήλωση ενοχής και, ταυτόχρονα, μία επανόρθωση, έστω και ελάχιστη

(*Διαμαντίδης κατά Ελλάδα* (déc.), no. 71563/01, 20 Νοεμβρίου 2003). Τούτο επιβεβαιώνεται από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων τα οποία αναγνωρίζουν τον ποινικό και πολιτικό ταυτόχρονα χαρακτήρα της παράστασης πολιτικής αγωγής (βλέπε πιο πάνω «Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική»). Συνεπώς, η επίδικη διαδικασία μπορούσε *a priori* να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6.

Δεδομένων των παραπάνω, το Δικαστήριο δεν μπορεί ωστόσο να αγνοήσει το γεγονός ότι, κατά την κατάθεσή του ενώπιον του Πλημμελειοδικείου, ο προσφεύγων δήλωσε δίχως αμφιβολία ότι ζητούσε την «τιμωρία» των ατόμων κατά των οποίων στρεφόταν και ότι ζητώντας την επανόρθωση της ηθικής βλάβης του, δεν παρέλειψε να διευκρινίσει ότι επιφυλασσόταν παντός δικαιώματός του. Επιπλέον, το Δικαστήριο αμφιβάλει σχετικά με την παρουσία του προσφεύγοντος στη συζήτηση ενώπιον του πλημμελειοδικείου, και τούτο ακόμα περισσότερο αφού ο ενδιαφερόμενος δεν δίδει καμία ικανοποιητική διευκρίνιση για να εξηγήσει το γεγονός ότι η παρουσία του ουδόλως αναφέρεται στα πρακτικά της συζήτησης. Όπως και να 'χει, ο προσφεύγων στην πραγματικότητα ουδέποτε υποστήριξε ενώπιον του επιληφθέντος δικαστηρίου τις αστικές αξιώσεις του. Τα στοιχεία αυτά προσδίδουν βάρος στη θέση σύμφωνα με την οποία ο κύριος λόγος για τον οποίο ο προσφεύγων απευθύνθηκε στα ποινικά δικαστήρια ήταν για να επιτύχει μία δήλωση ενοχής.

Ωστόσο, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται το δικαίωμα άσκησης ποινικών διώξεων σε βάρος τρίτων (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Calvelli et Ciglio κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 32967/96, § 51, CEDH 2002-I), όπως δεν εγγυάται και το δικαίωμα στην «ιδιωτική εκδίκηση», ούτε το *actio popularis* (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Karaosmanoglu κατά Βελγίου* (déc.), αριθ. 51082/99, 20 Ιανουαρίου 2005). Άλλως ειπείν, το δικαίωμα δίωξης ή ποινικής καταδίκης τρίτων δε θα μπορούσε να γίνει αποδεκτό αφ'εαυτού (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Perez κατά Γαλλίας*, § 70).

Λαμβάνοντας υπόψη τις ειδικές συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι βρίσκεται εν προκειμένω ενώπιον μίας κατάστασης στην οποία η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 είναι οριακή, όπως τα όρια αυτά προσδιορίζονται στην υπόθεση *Perez*. Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος καθόλη τη διάρκεια της διαδικασίας, το δικαστήριο δεν μπορεί παρά να συμπεράνει ότι η μήνυσή του με παράσταση πολιτικής αγωγής κατατέθηκε με κύριο σκοπό την ποινική καταδίκη των

κατηγορουμένων και όχι για την προστασία ή την επανόρθωση των δικαιωμάτων του αστικής φύσεως (*Σιγάλας κατά Ελλάδα*, αριθ. 19754/02, 22 Σεπτεμβρίου 2005, *Fauconnier κατά Ελλάδα* (déc.), αριθ. 5332/05, 10 Απριλίου 2007). Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί ότι η επίμαχη διαδικασία εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

Συνεπώς, η ένσταση της Κυβέρνησης αποδεικνύεται βάσιμη και πρέπει να γίνει δεκτή. Έπεται ότι οι αιτιάσεις οι ελκόμενες από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης είναι καθ'ύλην ασύμβατες προς τις διατάξεις της Σύμβασης με την έννοια του άρθρου 35 § 3 και πρέπει να απορριφθούν κατ'εφαρμογή το άρθρου 35 § 4. Το συμπέρασμα αυτό απαλλάσσει επιπλέον το Δικαστήριο από το να αποφανθεί επί της ένστασης περί μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων που προέβαλε η Κυβέρνηση.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι, παρόλο που γνώριζε το ρατσιστικό και διακριτικό περιεχόμενο της επίδικης επιστολής, το Κράτος δεν τήρησε την υποχρέωσή του να προστατεύσει την τιμή του. Ως προς τούτο, ο προσφεύγων κατηγορεί τις κρατικές αρχές ότι δεν έκριναν την υπόθεση αυτή σε βάθος και ότι δεν τιμώρησαν τους δικαστές η έλλειψη επιμέλειας των οποίων επέφερε την παραγραφή της υπόθεσης. Επικαλείται το άρθρο 8, τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με τα άρθρα 13 και 14 της Σύμβασης. Οι εν λόγω διατάξεις έχουν ως εξής:

Άρθρο 8

«1. Παν πρόσωπον δικαιούται εις τον σεβασμόν της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής του, της κατοικίας του και της αλληλογραφίας του.»

2. Δεν επιτρέπεται να υπάρξη επέμβασις δημοσίας αρχής εν τη ασκήσει του δικαιώματος τούτου, εκτός εάν η επέμβασις αύτη προβλέπεται υπό του νόμου και αποτελεί μέτρον το οποίον, εις μίαν δημοκρατικήν κοινωνίαν, είναι αναγκαίον διά την εθνικήν ασφάλειαν, την δημόσιαν ασφάλειαν, την οικονομικήν ευημερίαν της χώρας, την προάσπισιν της τάξεως και την πρόληψιν ποινικών παραβάσεων, την προστασίαν της υγείας ή της ηθικής, ή την προστασίαν των δικαιωμάτων και ελευθεριών άλλων.»

Άρθρο 13

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

Άρθρο 14

«Η χρήσις των αναγνωριζομένων εν τη (...) Συμβάσει δικαιωμάτων και ελευθεριών δέον να εξασφαλισθή ασχέτως διακρίσεως φύλου, φυλής, χρώματος, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικών ή άλλων πεποιθήσεων, εθνικής ή κοινωνικής προελεύσεως, συμμετοχής εις εθνικήν μειονότητα, περιουσίας, γεννήσεως ή άλλης καταστάσεως.»

Το Δικαστήριο εκτιμά καταρχήν ότι ο προσφεύγων δεν είναι ικανός να αποδείξει ότι πειράχθηκε προσωπικά, διαφορετικά από οποιονδήποτε άλλο αλλοδαπό που έχει εγκατασταθεί στην Ελλάδα, από το επίδικο άρθρο. Πράγματι, το άρθρο αυτό αφορούσε όλους τους μετανάστες στην Ελλάδα χωρίς διάκριση, κατά τρόπο που ο προσφεύγων δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι υπήρξε θύμα μίας παραβίασης των δικαιωμάτων του που εγγυώνται οι επικαλούμενες διατάξεις. Ως εκ τούτου, το Κράτος δεν είχε καμία ιδιαίτερη υποχρέωση να εγγυηθεί στον προσφεύγοντα περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο μετανάστη τον σεβασμό των εν λόγω δικαιωμάτων. Επιπλέον, η ευθύνη των δικαστικών αρχών σχετικά με την παραγραφή της υπόθεσης αποτελεί ένα ζήτημα που εξετάσθηκε υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης και δεν είναι εν προκειμένω ικανό να θεμελιώσει την ευθύνη του Κράτους λόγω μη τήρησης των υποχρεώσεών του που απορρέουν από το άρθρο 8, τόσο μεμονωμένα όσο και σε συνδυασμό με τα άρθρα 13 και 14 της Σύμβασης.

Έπεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Συνεπώς, πρέπει να δοθεί τέλος στην εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης και να κηρυχθεί η προσφυγή απαράδεκτη.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Αποφασίζει να δοθεί τέλος στην εφαρμογή του άρθρου 29 § 3 της Σύμβασης.

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 13 Δεκεμβρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος